

Izmos Tavasz.

... Es hallom a tavasz muzsikáját ...

A hóolvadást hallom a hegyről. A szűzfehér hómezőkön vékony erek indulnak meg és ijedten menekülnek le a hegyoldalra a völgyi patakba ...

A jégpánczél roppanását is idehallom, a mint végig-végig reped a nagy vizeken. Tülekedő jégtáblák csörömpölnek a folyón. A dagadó ár szakgatja a partot, s surranó víz tépdesi a belé lógó fűzet meg égerfát...

Ha neszelek, hallom a tavaszi csöndet: az ébredés, feltámadás zsongó melódiáját. Rügyek pattognak ilyenkor az ágbogon; serkedő fű meg-meg emeli a rögöt és kíváncsian dugja ki picziny zöld fülét. Hallga: hogy nő a fű ...

... És látom a tavasz mozgását ...

A kifényesedett égen, mint megannyi nagy fehér madarak, nyílscebesen repülnek a fodros felhők ... A levegőben suhanások kelnek, mintha kifeszített, nagy, fehér vitorlák csattognának a szélben ... Bokrok mögül nagy madarak rebbennek föl. És megtért vándormadarak czikáznak a napos levegőben. Majd láthatatlan fonálon pacsirta kúszik az égnek és úgy ujjong, hogy majd kiszakad a kis tüdeje ...

... És érzem a tavasz illatát ...

A levegő, a víz és a fű meg rügy parfümjét, meg főleg erős földszagot ...

... És a mint így hallom, látom, érzem a tavaszt: magam előtt látom — a Tavaszt. De a szimkolikus alakja nem olyan ibolya füzéres fehér leányka képében jelenék meg nekem, a milyennek ábrándos költők képzelik. A tavasz ébredése nem olyan, a hogy azt Sinibaldi festi: rózsaszínű meg halványkék

köntösű szűzek Bocherini édes zenéjére suhannak a virágos mezőn a város felé, — hanem olyan, hogy harsogó, erőszakos wagneri zenére vonúl be a diadalmas, ifjú, izmos Tavasz. Mert diadalmas, izmos ifjú az, aki fölszakgatja a jégpánczélokot, lavinákat görget a völgybe, felhőket kerget, zöld lángba borítja a fákat . . .

Legyünk pajtásai az izmos Tavasznak, mi ifjak, kik életünk tavaszát éljük. Kövessük Őt. Menjünk utána a hegyekbe, az erdőkbe, a tisztásokra, a nagy, levegős mezőkre, a hol láthatatlan kezek csudás-szépen hímezgetik a nagy bársonyszőnyeget . . .

Ha az emberek természetes, mindennapi mozgását végezzük: bebarangoljuk a hegyeket, járjuk a lankást, a pástot, vagy azt csináljuk a szabad ég alatt, a mit az emberek a természetes, mindennapi mozgás pótlására találtak ki és sportnak neveztek: — egyképpen hasznos lesz a testünknek, meg a lelkünknek. Meg aczélozza enervált idegeinket, új buzogó vért ömleszt véredényeinkbe, tavaszi napfényt, életkedvet sugároz a lelkünkbe.

A nyár az érettség, a bujálkodás, az ősz az emlékezés, a tél a halódás korszaka; egyse a miénk: a mi időnk a tavasz: az élet, a fiatalság szent tavasza. Örüljünk neki!

Álljunk fel a hegytetőre, a hol legjobban járnak a szelek. Tartsuk égnek a mellünket: hadd járja át a tüdőnket az aczélos tavaszi szél, a mely valahonnan, messziről, a hegy mögül, tengerentúlról húz ide; hadd járja át minden pórusunkat az ózonos levegő: sodorjon ki belőlünk minden port, füstöt, miazmát, a mit a hosszú télen által — megengedett és tilos mulatozásaink közben — oly mohón szívunk magunkba. Most szívjuk fel a tavaszi erőt, attól frissül fel, pezsdül neki a lomha vérünk.

Vessük magunkat bele a tavaszi hullámokba. Olvadjunk össze a nagy mindenséggel, kapcsolódjunk bele a Természetbe, hogy bennünket is át meg át járjon az a nagy áramlás, az a nagy keringés, a mely a nedvet a földből föl a magas fába hajtja . . .

Egy télen át elfojtott ifjúságot kell csak kitombolnia ilyenkor, tavaszon a Természetnek s milyen féktelen szilajsággal tör ki belőle a szenvedély! Milyen ellenállhatatlan erővel kell, hogy

kitörjön már végre belőlünk is az ifjonti tetterő és szenvedély, hisz' oly sokáig pihentettük — az ifjúságunkat!

És szenvedélyt, tetterőt rajongással tanuljunk a Tavasztól, aki fölszakgatja a jégpánczélokat, lavinákat görget a völgybe, felhőket kerget, zöld lángra borítja a fákat . . .

Mondom, örüljünk a Tavasznak: mohón, odaadással! Toporzékoljon bennünk az életöröm! Ne ijedjünk meg a saját hangunktól, mint a szalonban, a templomban, az iskolában. Mert ilyenkor szereti a hangos szót a Természet; még meg is ismétli a visszhangos erdő, a bércz, az újjongó kiáltásunkat.

— Üdvözlégy te: hatalmas, izmos Tavasz!

(Budapest.)

Speidl Zoltán.